

TANDORI DEZSŐ

Kutatómnak

FŐ
MŰVEK NYOMÁN

(Nagy szénás szekér: álldogál ottan)

Vers

Rész egy szövegváltozathból

Ez is akkor hát most egy ilyen sok
minden bajt orvul előhozó tél.

Egyetlen kommentárom nekem magamnak a műben:

érdemes

– mellékkomentár: vajon tényleg érdemes? –

figyelni az első sor rútságára,

a második sor behelyettesíthető szavaira, sóvárgás,

az első sorvágás kis rejtelmére: „mi jön?”,

Arra, hogy a második sor elindíthatna egy konkrét

beszámolósdit: „itt aztán elsorolhatnám, tömören

egyetlen lapon mindenem, minden bajom, ami

az egy-percből-mindig-fél-perc haláltudatomat

hozza, de a már-már örökös fejfájásomat ez

úgyse világítaná meg, nem is világíttatom ezt

meg, be”, megcsinálhatnám legfontosabb beteglapom,

de épp emez állapot-okon-réven nem bírok már, ld. végül,

egy lapnyi levelet se írni igazán, ezt most

még a vége előtt, ennek,

megvilágíthatnám, de egyetlen lapnyi levelet sem

tudok írni igazán, annyit se, ami megvilágíthatná

– úgyse világítaná meg –, miről van szó ezzel, s mivel,

bajaim összefoglalását sem bírom adni – már? –,

erős érzésem, hogy arra kell bíznom magam, amit

eddig közel ötven év alatt úgynevezett „megcsináltam”,

azzal, szerintem, nagyon is érdemes foglalkozni, azt

gyűjteményesen olvasni, mit mondjak, nekem csak vas írógépeim vannak, de interneten, azoknak, igen, akik e nyilvánvalóan fontos eszközzel élnek, megközelíteni, ne mondjam, kutatni, megnézni, mit is lehet látni, de én még már nem hiszek abban, hogy mostani valómmal, „az ember Tandorival” – *mely* idegen tőlem ez a név is már, minden képzelhető nevem! – foglalkozni kellene, mert minden percemből fél perc nem oly *sokái* meghalásom tudatával van tele, meg, mindenem mindennek csak fele, semminek se a jele, mert nem hagyom megvizslatni magam, csak időm rabolnák, mint Szentlélek-és-Ihlethívő, inkább sebtén összekulcsolt kezemre bízom magam, csúszós utakon vigyázva, persze, bele ne zuhangaj a kádba, ablakbálába, ne ablaktébláboljak, ilyen vicceket nem gyártok, J. A. mondta örökdarabjainak egyikében, hogy mert ő úgyis meghal, azt se kívánják, hogy éljen, nem, nincs itt szó kívánhatásról, az „akkor most egy ilyen sok”-ról van szó, kedvenc szavamról, a magát-nem-jelentő „minden”-ről, minden, mindenki, senki se mindenki, mindenki nélkül nem kibírható, ám ha bármi van, kibírhatatlan, de ezt már mind megírtam fél tucatnál több újabb könyvemben, és a *Töredék Hamletnek*-ben is erről volt szó egyebek között, minden-sem-egyéb stb. Valóban azt az egyet nem lehet/érdemes elmondani senkinek, hogy semmit sem érdemes/lehet elmondani, ímmel, senkinek, fáj a fejem, levelet max. így írok, ámmal, jön itt, hogy: legalább ez egy képződmény, egyáltalán *ilyen* vers, nem másmilyen, írógépeimet már nem csináltatom meg, vas írógépek, a seggem a padlóhoz kéne vernem, hogy van megbízható, jó vasírógépszere-lőm is, ld. Kosztolányi boldog, szomorú dala, mi *minden* van etc., nem bírok tkp. levelezni, ímmel, csak úgynevezett művekkel v. mások műveinek küldözésével, nem akarok beszélgetni, nem óhajtok ámmal találkozgatni, nem akarok – ez is betegségem? – elmenni sehová, úgynevezett kerek születésnapom éve tömény borzalom lesz, hogy megkeresnek, holott ez a pár dolog számít csak: egészségem, mely nincs,

szeretteim élete, környezetem viszonylagos ép-
sége, bár minden mód olyan, amilyen, de szent nekem,
mint egy Schwitters-Merz-Mű, utánanézni, még fogok
itt idézni, most egy kis cím-kelléktár jön itt,
Karinthy is 75, de 75 éve, hogy meghalt; a féltekék Asperger-
nek, kevésbé ismert zsenialitások vélt forrásaként Asper-
ger, Aspi, Töredékek Neki, agyféltekék, melyek spec. kü-
lönbözése hoz létre állítólag Karinthykat, Kosztolányikat,
Einsteineket, nagy festőket és tudósokat, ellenjárték a tél
orv előhozásaihoz, lehet a köv. telet már, rémesen, meg se.

*

KUTASSÁG

Folyt.

sutba vágta
fejszélét már sutba vágta
fejszélét sutba fej
fejszélét más sutba vágta
másuttba vágta
fejszélét...

A már csaknem állandó fejfájás oka bármi lehet, Nem
kutatom. Igenis ne kutassák mi van *velem ma*, ne hívjanak
se tetemre, se énémemre – érthető? –, ne semmi, bár
semmi se minden, ennyit a mondhatás lehetőségéről. Mit írtam, kutassák!
A sötét: maga a villogás. Villog: ás. Sötéten, villámlón?
Villámlott a fejem, ez az ügyes irod. átvezetés itt, mikor
vad rohanatban a fatörzsnek fágódtam, vérfoltocska maradt, vatörzsön,
még hazatámolyogtam, nem, orvost ne, hagyjanak, kérem, vágódok,
madárkámra elláttam, ez hét éve volt, fejem táskámra tá-
masztva, csusszantva, elaludtam, vagy mi, vérfoltra ébredtem,
összeragadt hajcsomókra, egyedül voltam azokban a napokban, férjfolt,
épp, éjfél után „elláttam a sebfelületeket”, hetek múlva
számoltam be csak itthon a dologról, de nem biztos, hogy
a fejfájások innen indultak, sokféle fejevágásom van, messze-messze-
sedés tarkónál, nyakban, ld. a mellékelt rajzokat. Kérem,
Ákos – Szerkesztőm, Kutatóm –, ahol gondolod, hagyd kézírással.
A kézírás divatja sérvkezdeményem és váll-csukló-fájásaim
miatt jött, nem megoldás, mert még több kézfájással jár.

Nem kézen jár, de kézfájással jár. A fejfájás azzal jár-e,
 hogy fejen járok, áttétellel azzal jár, vánakfágódás,
 nem vágyó fávódás, kettősolt;
 a vers az, hogy az ember, a KÖLTŐ, oda ne
 rohan/djak, nem fejen jár, nem kézen, nem lábbal
 jár, hanem...

ezt megmagyaráztuk,
 a költő sírjánál összegyűlnek, de nekem nem,
 mert nem lesz sírom, ez magánügy, feleségem
 intézi, szerintem ő él túl engem, és Ákos, Te,
 barátom, te kutatsz, nem, MÁR MOST E',
 a költő, akinek sírjánál össze, kikél, lélekké,
 elmondja, a vers az, hogy fejjel a gesztenyevának,
 vér, fejfájás, orvos 16. éve nyista, no vej,
 már semmi időt a költő nem áldoz, nem áld, nem
 áll, inkább ál,
 elzengi dalát, mint CSALÓ GÁNYÓ,
 sír felett, mely nincs,
 híres mondás, Keats-dolog: akinek vízre írták
 a nevét, Hérakleitoszra íródott a neve,
 egyszer én Szpéró madárkám nevét írtam bele
 egy vízmedencés-műalkotás vizébe, jöttek a
 hullámok, nem messze Hamlet Nagyúr várától Dániában.

Ergo a címváltozatok: Féltekék Aspergernek = kb. Töredékek
 Hamletnek, szerző Tándory Desző, német változat a kereszt-
 név, a Tédé is kezd lekopni, kezdem lekopódní, lekopódtam
 a fán. Cím még itt, másutt írtam: 75 éve halt meg Karinthy
 Frigyes, de élből él, él, ezerrel, ehhez még 925 kell.

Minden életeseményem lényegtelen kár, köb, ha arra gondolok,
 hogy ebből az életevidenciából, ami környező terem is, kiha-
 lok. Köszönöm szépen az erős egzisztencialitás tematizálódását
 ha nem lenne oly gyakori e szó, szólnék: piccsa! Ott besszák m

Itt jönnek a rajzok, tucatnál több lap,
 szövegeik is maradjanak – naná – tollal –,
 aztán géppel:

Asperger
 agysperger
 – közben: ágysperger –
 aggsperger, nem oly alaggó, mint Alzi
 vagy a P-betűs, örökké elfelejtem a nevét,

nem Paddington, ő egy drága kis-nagy MEDVE
 Parkinson, ez az, tehát ez nem az –
 Asperger-rugók agyában,
 mint a rugók egykor ágyában,
 lerobbantak ágyának agysperger-rugói,
 Aspen. Az egy sírhely, így kavarnak, amik már
 az agyban vannak. „Ééjfé! előtt ágyban leszünk már”
 a százhetvenhetedik emeleten, mert az egy forint
 kapupénzért jaaa dekáár, egy remek régi nóta,
 nekem még 1960-ból.

MATÉRIÁK

Ezt gyakran gépeltem életem során „matériák”-nak.
 Medáliák, matériák, patáliák. Volt épp elég. Meg ijedelem.
 Egyéb elem. Éd. K és K. Már K. Dezső szobrához, 300
 métert kéne gyalogolni, nem megyek el talán soha.
 Apám pár évet a K. Frigyes úton élt. Járok-e még ott
 is valaga? Sic. Hányszor írtam ezt, sic. Sicc, ez szik,
 síkság, szikség. Mit meg nem tesz a szükség. Én már
 alig bírok birokra kelni azzal, hogy semmit se bírok. Ha

TRANDORI LIGHT: VAGYOK:
 MÁR CSAK NAGYON „EGY”

Agysperger
 nem
 agysperger!

Utazás Karinthy közpályán
 kövül (75 év? ÉÉ!)
 EGYETLEN
 2 féllethe Aspergernek.
 ASPERGERT ÉREZTEM
 ago. NÁ agy
 light

KROLOGOT NE MAJD!

MAJD NEM =
 MAJDNEM

⊖ ⊕ és érintve

A B SZOLUT KUTASSÁG:

„Ide Béni
 szorult!”
 Bé, bé!

IDE BÉ MI
 SZORULT

1960-68-2012

AZ „EGYETLEN”-T,
 EGZISZTENCIALITÁSOMAT,
 NEM ENGEDTEK,
 NEM!
 ASPERGEREMET.

EBBŐL LETT A
 TÖREDÉK HALLATNEK.

DE 2012-RE VISSZATÉRT
 TÖREDÉKBŐL CSAK
 EGYETLENEM!

egyszer még jegyeztem fel, de itt csonkán jönnek csak,
 kis mennyiségben, az ilyenek:
 ha egyszer még leszek jobb erőmben, ebből
 még utolsóul, hősiesen még egyszer nem fogok

tenni abszolút semmit, ha van olyan. Nem panaszkodom, nem hiányolok, semmit sem fogok. Mi az, hogy tenni? Annyira nem. Ehhez legjobb erőm kell. Különben? van az ÉL &

– Abban a legjobbnak lenni, hogy nincs semmi! Annyi erőm ne legyen, hogy te itten mondj nekem bármit. Ezek Karinthynak szólnak.

Továbbá. A: tovább Á. Fogorvosnál ÁÁ.

Szó szerint csak szavak nélkül lehet bármi.

A legrövidebb út: egy pont közt. Nem értették.

Megoldás: „A legrövidebb út: egy pont KÖZT”. Ennyi.

Épp annyi csak, ami „közt”, között van. Haha.

Sztrókkal álmodtam. Rettegtem. Elperegtem.

Életem leaspergettem. Leaspergett.

Állandóan attól rettegek: halál. Én halál. Én meghal.

Nem is hihető, hogy ha állandóan ez van velem, ebben vagyok, bármi témában nem lehetek közben, bárkivel lehetek hitelesen. Az egzisztencialitás: a tematizálatlan. Nem vagy nekem, nincs semmi nekem veled se, MAGAMMAL se tematizálva. Mert ebben a szobában pl. én többé nem leszek. Dalus, Kárus.

Egymás révei: nem egymással küzdünk az élet révén, az étellel küszködünk egymás révén. De ez sem igazán téma már. Agyó, eztáni érintkezés, irodalom, de VOLT, AMI VOLTAM. És van. Tessék műveimmel foglalkozni. Köszönöm, Kutatóm. Előre is. De még hátra is seghetünk. Nemfoglalkozókat hátrább tessékelhetünk.

MI VAN VELEM?

Teszem. Énem. Óm?

(Révenazás)

Mikor jön a halál?

Mennyi szenvedésre, szenvedéssel? Sal-sel csal? Nem.

Hogyan bírom életem végéig ily réven, oly révenezéssel, sose révben, mindig erre, arra, lesz-e, elég lesz-e, mi az?

Az írással legszűkebb környülesem ellen is védekezem?

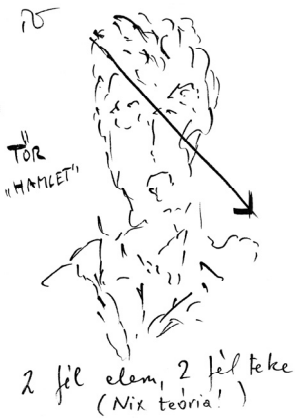
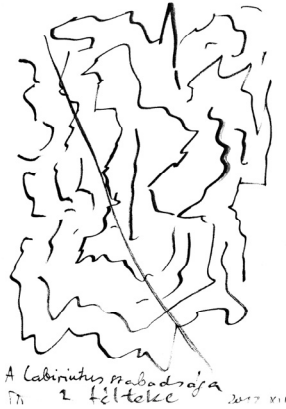
Védett jól-rosszul. Sok dolga volt.

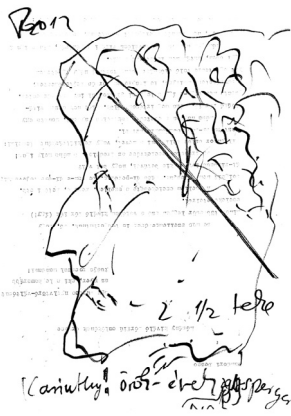
És most megyek megnézem, mit csinált tegnap a Dortmund meg a Schalke.

Aztán kis madárkám következik, már mindkét lába beteg, de pompásan van. Kiabál, el ne kiabáljam.

CSÜGGEDET &

Pirkad odakint.
 Papirkadott idebent.
 Fáj a fejem.
 Nem nagyon, de...
 Most épp semmi se nagyon, de...
 Semmi már éppennek se ép?
 Címváltozatok.
 Matériák.
 Mit tapodtam?
 Tapodtat se, közben.
 Egy pont közt lett. A „mik” – mik?

A JÖVŐ ELŐL

A jövő, ha van itt, T. Á. összeállításáé megint.
Min. három-négy könyvemet ő rakta össze művé stb. Itt még
Karinthy-adósságaimat törleszttem jól-rosszul, befejezésül. Na,
ez egy Tandori-mondat, hogy ott rohadna meg. Mert, írtam, píttsa,
hogy a szellem elszáll, a többi meg iderohad, de csoda! hogy
a csoda, még elszálltában is, csodák-csodájára csoda marad.
Ergo: Több-kevesebb *lett volna*. Képespont, lapozok, üres.
„Ez van. De ahhoz képest kevés. Ez nincs, de ehhez képest sok.”
Ha üres az érintkezés, minek. Ha nem, akkor sem ér fel.
Hiába van evidenciája, ha nincs egzisztencialitása *érintkezni*.
Értsd: az érintkezésnek.

Descartes: Végsőzve gondolatozom; gondolatozva végsőzöm.

Gondolkodom, de hát vagyok.

És különben mi van?

És főleg akkor mi van?

És allag mi van?

Állag, de allak!

Vannak, nem vannak, ezek a dolgok vannak. Ezek a dolgok. Fának.

Vannak, nem vannak a dolgok, fának. A magány az ára vagy

a bére. Minek? Nem tudom, egyre csak ezt gyakorlom. Nem

tudom. Egyre csak ezt gyakorlom. Hogy nem tudom. Hol jártál?

Sehol. Miért? Így jött ki a lépés. És sokfelé nem jártál?

Sokfelé. Miért, sokat lépkedtél? Egyet se léptem, így mindig

máshol, mert sohasem ott. Ha sosem ott lépsz, máshol se lépsz.

Üzeni Karinthy. Legalább tudtad-e, hogy kell Karinthy?

Karinthy Frigyes, nem tudni, mi van és mi volt és mi lesz. De mi

mi? Schwitters: Ti? A rágalmazás is almarágzás. Állj. Tovább.

S: A SZPARÁGUSZ

MINDEN: KI!? A: SPERGER

MÉG JELENBEN, MÁR – FIK SORMA, KIS FORMA

Ideismétlem: „Jaj! Napról napra élek.” Válasz: „Mindenk
napról napra él!” – „De én napról napra élem!” Ezt élem napra nap.

Fog

laljuk össze egy levélben nehezen írok le

velet írom összefut

gyorsan egy

másra torlódik látszólag kimódol

tan, de term – s nem! –

észetesen, több kül

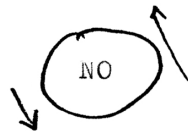
önféle. Gépelni se. Aszparágusz – nem Asperger? –

hajol gépemre, 4 hibával van g

épem félrehajtom félrehajtom hogy sem gépelni

sem kézzel írni írásművet levelet nem. NO.

Bekarikázva a

se jav. stb. Se etc. jav. érintővel érintve.
Most mégis írok. Nem, hogy legszűkebb életemet is
kivédjem, de csodák csodája mintha a csoda csodálatosan
volna legszűkebb életem e legszűkösebbékgépebbék tá-
gabb. Istenem, add, bár mi az, hogy még soká
aztán meghalok, kihalok innen, ami könyv, emlék,
tér, térben mozgás, irdatlan rendetlenség rendje kihál
utánam. Mint Dajdaj dalos és I-Káros állok helyben
földön, nem belebukva kádba, ablaktáblába, állok
leonárdósan széttárt karral, és nem vagyok. Istenem,
ez nem! Nem erről volt szó, hogy mire érdemes volna
élnem, pillanatokon belül meg fogok halni.

A TOVÁBBI
LEHETŐSÉGEK
ÍRÁSA
NEM
A TOVÁBBI ÍRÁSOK
LEHETŐSÉGE
(HA IGAZ)